

Liselotte Teltscherova

Tato moje fotografie byla pořízena v Praze ve 40. letech, když jsem se vrátila ze studií v Palestině v roce 1946. Vyfotila mě moje přítelkyně Helga.

Helga a já jsme se skamarádily v Brně na začátku války, byly jsme spolužačky. Byla deportovaná do Terezína, ale přežila. Po válce odešla do Libye za svou sestrou a švagrem. Pak odjela do Londýna a nakonec do Ameriky, kde se stala malířkou.

Já se vrátila do Prahy v roce 1946. Nechtěla jsem zůstat v Palestině, protože jsem cítila, že můj domov je tady, v České republice, a měla jsem už dost emigrace. Nechtěla jsem jet do Ameriky a

obzvlášť jsem nechtěla jet do Mikulova, protože tam to pro mě byl hřbitov - po válce se tam vrátili pouze čtyři Židé. Je pravda, že někteří před válkou emigrovali, část mladých odjela do Palestiny a někteří z nich byli v Anglii, ale i tak jich zůstalo jen pár. Emigrací jsme si zachránili život, protože nikdo další z našich příbuzných v Mikulově nebo Rakousku, kromě dvou bratrů mého otce, kteří odjeli do Anglie, nepřežil.

Po návratu do Prahy jsem dokončila doktorát. Byla to celkem formální záležitost, protože studia v Palestině byla mnohem náročnější než tady. Začala jsem pracovat jako výzkumník ve Výzkumném ústavu pěstování rostlin. Pracovala jsem tam až do 60. let a pak jsem přešla do Ústavu experimentální botaniky.

V práci jsem potkala svého manžela - pracovali jsme ve stejném ústavu. Můj manžel se jmenoval Slavomil Hejný. Narodil se v roce 1921 na Vysočině. Dětství strávil v Protivíně. Pak se přestěhoval do Prahy, kde studoval a pracoval na univerzitě. Později pracoval jako ředitel Ústavu botaniky v Průhonicích (předměstí Prahy). Měl stejné vzdělání jako já. Nebyl Žid. Všem jsem vždycky říkala, že jsem Židovka, a tak jsem to řekla i svému budoucímu manželovi. A řekla jsem mu, že kvůli tomu možná bude mít problémy. On se ale velmi rozčílil a řekl mi, že si mě chce vzít stůj co stůj. Mé rodině nevadilo, že není Žid, manžel mé sestry také nebyl Žid. Vzali jsme se na radnici v Praze.